Nummer 14	15. Juli 1915	64. Aargang

Tale af Præsident Anthon H. Lund

ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 4. April 1915.

—

Idet jeg fremstaar for at tale til Eder, beder jeg Eder i Tro at opsende Eders Bønner for mig. Jeg har sammen med Eder med megen Interesse og Glæde lyttet til vor Præsidents Bemærkninger. Han har smukt fremsat for os Princippet, som leder os til at have indbyrdes Kjærlighed og god Forstaaelse med hinanden, og formanet os til at udføre de Pligter, som paahvile os; og jeg tror, at vi alle føle til at efterkomme denne Formaning.

Sangen, vi lige have lyttet til: „Han er opstanden", var meget passende, da denne Søndag jo er Paaskesøndag, som vi højtideligholde til Erindring om Jesu Kristi Opstandelse. Det var en lyksalig Tidende, som bragtes Verden ved denne Begivenhed, at Jesus havde sejret over Døden og var gaaet ud af Graven.

Opstandelsen, vor Tros centrale Princip, eller en Hovedkjendsgjerning, har der været tvivlet om af mange, og dog var Kristus efter sin Opstandelse set saavel af hans Apostler som af nogle af hans Disciple og ved en bestemt Lejlighed af 500 paa een Gang. For os er der ingen Tvivl med Hensyn til Opstandelsen. Vi føle os inderlig taknemmelige ved at tro og vide, at Kristus visselig opstod fra de Døde — at han gav sit Liv for os og var i Stand til paany at tage sit i Graven nedlagte Legeme og derved give os det Haab og den Forvisning, at vi alle ville opstaa.

Sidste Torsdag Aften mindedes vi hans Indstiftelse af Nadverens

hellige Sakramente; i Fredags erindrede vi hans Korsfæstelse, og i Dag, Ugens første Dag, mindes vi hans herlige Opstandelse. Han opstod fra Graven, den Handling af Frelseren, som satte Kronen paa Forløsningsværket, og saaledes fuldførte han den Mission, som hans himmelske Fader havde givet ham at udføre. Det var ved den jødiske Paaskefest (til Erindring om de historiske Tildragelser, der stode i Forbindelse med Israeliternes Overgang over det røde Hav), at denne store og saa yderst vigtige Begivenhed fandt Sted. I Amerika og England kalde vi Festen »Easter« (udtales: iſter), i Tyskland „Ostern". Baade Englænderne og det tyske Folk have opkaldt Festen efter en hedensk Gudinde. Det vilde have været meget bedre, om de havde bibeholdt det gamle Navn eller et Navn afledt derfra — som i andre Lande, f. Ex. Skandinavien, hvor Festen kaldes „Paaske" — i Stedet for at finde paa et Navn, som ingen Hentydning har til Festens hellige Karakter. Paasken er en af de „skiftende" Fester. Iblandt kristne Nationer har man forment det bedst, uafhængig af en bestemt Dato, at vælge den Torsdag, Fredag og følgende Søndag til Højtideligholdelse af Paaskefesten, paa hvilken Paaskedag kan falde paa den første Søndag efter Fuldmaane efter Foraarsjævndøgn. I den første kristne Tid højtideligholdt Kirkens Medlemmer Opstandelsesfesten paa samme Tid som Jøderne deres Paaskefest, men Tiden for Afholdelsen af Paaskefesten blev senere forandret.

Jeg betragter Paaskedag som den største af alle de Festdage, paa hvilke vi mindes en eller anden stor Verdensbegivenhed. Paaskefesten var, som hentydet til, oprindelig anordnet af Herren som en Fest til Erindring om, at et stort Antal Israeliter i gammel Tid var frelst fra Døden ved at adlyde en bestemt Befaling fra Gud, nemlig at stænke Paaskelammets Blod paa Dørstolperne, da Dødens Engel saa vilde gaa forbi Huset og alle de førstefødte blive sparede, medens iblandt Ægypterne og de, som ikke adløde Befalingen, de førstefødte skulde blive ramte af Døden.

Paaskefesten, som vi højtideligholde, er til Minde om en endnu vigtigere Begivenhed end hin, ja en Begivenhed af den mest vidtrækkende Betydning. Medens den jødiske Paaskefest var til Erindring om Frelse for nogle Faa, er den kristne Paaskefest til Erindring om Frelserens Sejr over Døden og Levendegjørelsen af den hele menneskelige Familie. Enhver Søn eller Datter af Adam høster Fordel af denne store Begivenhed, fordi Alle ville faa Del i Opstandelsen. Jesus gav sit Liv frivilligt for os, og ved at gjøre dette forløste han os fra Faldets Virkninger. Hvor inderlig taknemmelige burde vi ikke være til ham!

Om Morgenen paa den Dag, da Kristus opstod fra de Døde, blev han set af nogle af de trofaste Kvinder, som troede paa ham, og af nogle af Apostlerne. Paa den samme Dag gjorde han Følge med to Disciple, som gik til Emaus, og hvis Samtale-Emne var det, der var

sket med Jesus. Da, „begyndende med Moses og alle Profeterne", forklarede han for dem Skriftstederne, der angik ham, og beviste med disse, at han skulde lide og dø, men igjen opstaa. Siden, da de drøftede hans Tale til dem, sagde de, at deres Hjerter brændte i dem, medens han talede til dem. De havde ikke forstaaet den store Mission, som han skulde udføre. Om Aftenen samme Dag havde hans Apostler samlet sig i et Værelse for lukkede Døre, og som de talte, stod han midt iblandt dem. Alle Apostlerne med Undtagelse af Thomas vare samlede. Ti af dem saa ham, følte paa ham og frydede sig ved, at Mesteren igjen var hos dem. Næste Søndag, da den tvivlende Thomas saa Jesus, blev han ogsaa overbevist om, at han var virkelig opstanden fra de Døde. Efter hint Møde mødtes Jesus med Apostlerne ved Genesareth Sø; der modtoge de Instruktioner fra ham, og Peter blev kaldet til at være Menighedens Hyrde.

Det meddeles, at medens Kristi Legeme laa i Graven, gik hans Aand bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring. Luther siger i sin lille Katekismus, at Kristus nedfoer til Helvede og paa den tredie Dag opstod fra de Døde. Apostelen Peter underretter os om, hvad Kristus udførte, medens han opholdt sig paa dette Sted. Ordet „Helvede", som forefindes i det nye Testamente, er en Oversættelse af tre forskjellige Ord, nemlig Gehenna, Hades og Tartarus. Naarsomhelst Ordet Gehenna findes i Grundteksten, betyder det altid et Pinested og Straffested eller nøjagtig, hvad vi forstaa ved „Helvede". Det andet Ord er Hades, hvilket Ord maaske kunde have været bedre oversat ved. Aandeverdenen. Grækerne forstode ved Ordet Plutos Rige eller Opholdsstedet for de Afdødes Aander, og i denne Betydning er Ordet benyttet i Skriften. Vi læse i Bibelen, at „Døden og Helvede" skulle opgive deres Døde, og i Mormons Bog finde vi et lignende Udtryk. „Helvede" betyder i denne Forbindelse ikke Lidelsesstedet, til hvilket de Onde ville blive sendte paa den store Domstid, skjønt de, som have været ugudelige og overtraadt Herrens Love her i Livet, sikkert ikke kunne føle sig lykkelige i Aandernes Verden.

Mange Folk benægte, at Aanderne leve og kunne tænke og handle mellem Døden og Opstandelsen. De, som have denne Mening, henvise til Skriftstedet i Prædikerens Bog, hvor det lyder: „De Levende vide, at de skulle dø, men de Døde vide ingenting", og i et andet Vers i det samme Kapitel siger han: „Hvadsomhelst, der kommer Dig for Haanden at gjøre med din Kraft, det gjør! Thi der er hverken Gjerning eller Klogskab eller Kundskab eller Visdom i Dødsriget, hvor Du farer hen." (9. Kap. 10. V.) Og saa drage de den Slutning, at Aanden og Legemet sove i Graven indtil Opstandelsens Dag. For ikke længe siden læste jeg en Traktat angaaende dette Spørgsmaal, i hvilken Forfatteren latterliggjorde den Ide, at Aanderne gaa til „Aandernes

Verden", og erklærede, at der existerer ikke en saadan Ting som en menneskelig Aand fjernet fra Legemet.

Hvad mente vel Prædikeren? Mente han, at Aanden og Legemet ligge sovende i Graven, og at der derfor ingen Kundskab eller Visdom er i „Graven" eller „Dødsriget", og at „de Døde vide ingenting"? Nej, jeg tror bestemt, at han i Prædikerens Bog kun hentyder til Legemet: Legemet er lagt i Graven, og det kjender ingenting; thi den Del af Mennesket, som veed noget, og som tænker og vil noget, er gaaet bort. Og at dette virkelig var hans Mening, slutter jeg mig til fra en anden af hans Udtalelser, at „Støvet skal gaa til Jorden igjen, hvor det var før, og Aanden til Gud igjen, som gav den." Disse sidste Ord ere sagte af den samme Mand, som skrev de foranførte Ord, der saa ofte blive benyttede imod Læren om en Tilværelse mellem Døden og Opstandelsen. Han forklarer, at Aanden skal gaa tilbage til Gud, som gav den, og det er derfor indlysende, at Prædikeren ikke indbefattede Aanden i sin Udtalelse, naar han siger, at „de Døde vide ingenting". Han hentydede kun til den Del af Mennesket, som lægges i Graven.

Profeten Alma udtaler sig meget forstaaelig med Hensyn til Aandernes Tilværelse mellem Døden og Opstandelsen. Han siger, at de Retfærdiges Aander gaa til et Sted i Aandernes Verden, kaldet Paradis, et Glædens og Lyksaligheds Sted, og at de Ugudelige gaa til et Sted for sig selv, hvor de lide ved Kundskaben om Dommen, de gaa imøde.

Da Jesu Aand forlod sit Legeme, gik den til Aandernes Forvaringssted; men jeg tror, at han gik til Paradiset først; thi han sagde til den angergivne Røver, som hang paa Korset: „I Dag skal Du være med mig i Paradis."

Utvivlsomt gik han først dertil og underrettede dem, som havde tjent Gud og handlet retfærdigt, og hvis Opstandelsesdag maaske var nær forestaaende, om, hvad han havde udrettet, at han havde fuldført sin Mission, havde overvundet Døden og derved skabt Haab hos Alle, som hørte Budskabet, at de forvist skulde opstaa. Derefter gik han paa sin herlige Mission at prædike til Aanderne, som vare i Fængsel, de, som i gammel Tid vare ulydige og havde forkastet Evangeliet, der blev prædiket af Noa. Hans Mission var at forkynde Evangeliet til de Fangne og aabne Fængselsdørene for dem, som vare bundne. Fra Skriftrullen, som blev overrakt ham i Synagogen i Nasareth, læste han de første Vers af det 61. Kapitel af Esaias, og Versene beskrev hans egen Mission og hentydede til den Gjerning, der var givet ham at udføre. — Han bragte Glæde til Tusinder, som længe havde været holdt fangne, og som havde lidt paa Grund af deres Forkastelse af Evangeliet.

Da Kristus var opstanden, opdagede Marie, at det var Jesus selv, hun talte med, og ønskede at tilbede ham; men han bød hende ikke at

røre ved sig; thi han havde endnu ikke været hos Faderen. Vi forstaa, hvor han havde været, og Gjerningen, han havde udført. Hans Mission var ikke alene til de forholdsvis Faa, som havde hørt ham paa Jorden, men til alle baade Levende og Døde. Han sagde selv: „Timen kommer, da Alle, som ere i Gravene, skulle høre Guds Søns Røst." Hans Mission var til Alle, som vare fødte paa Jorden, eller som skulde fødes, og til Alle bragte han Udfrielse fra Dødens Baand; han delagtiggjorde Alle i Opstandelsens dyrebare Gave. Men Opstandelsen vil ikke blive af samme Betydning for Alle; thi de, som have gjort Godt, ville komme frem til „Livets Opstandelse", og de, som have gjort Ondt, ville komme frem til Fordømmelsens eller „Dødens Opstandelse", som Frelseren selv meddelte os.

Vi fryde os i Dag ved at dvæle ved Opstandelsens store Betydning. Vi føle, at de Lærdomme og Saliggjørelses-Principper ere sande, som Joseph Smith forkyndte med Hensyn til Opstandelsen og de Dødes Frelse, og som han modtog ved Aabenbaring og gav til os at praktisere. Læren om Frelse for de Døde giver en tilfredsstillende Forklaring med Hensyn til Guds Retfærdighed i at anordne Evangeliet som det eneste Princip-System, ved hvilket vi kunne blive frelste. Hvis det var sandt, hvad mange i Verden tro, at kun de Faa, som høre Kristi Lære her i Livet og modtage den, kunne blive frelste, og at alle andre af Jordens Myriader ville blive fordømte som Følge af, at de ikke have hørt hans Navn, da vilde det se meget uretfærdigt ud. Men naar vi erindre, hvad Peter siger, at de Døde skulle høre Evangeliet, saa at de kunne blive dømte lig Mennesker i Kjødet, da begynde vi at forstaa Guds Retfærdighed. Saliggjørelsens Evangelium vil blive prædiket til Alle. Enhver Sjæl skal høre om Kristi Mission og faa Lejlighed til enten at modtage eller forkaste ham og Saliggjørelsens Plan, hvad enten de leve paa Jorden, eller de ere døde. Hvor omfattende er ikke Saliggjørelsens Plan! Herren er retfærdig mod Alle, og ingen af dem, som kommer for hans Dommersæde, vil kunne sige, at Gud ikke har været retfærdig imod dem.

Brødre og Søstre! I se, at den Tid, der er givet mig, er udløben. Jeg fryder mig ved at være sammen med Eder. Jeg fryder mig ved Evangeliet, som det er blevet prædiket til os. Jeg fryder mig ved, at det er gjengivet til Jorden, og ved at vide, at Joseph Smith var Guds Profet. Jeg beder, at Herren vil velsigne os alle i Jesu Navn. Amen.

— Den Religion, der lægges paa Hylden, bliver snart muggen.

— Den, som er stærk i Kundskaber, men svag i Sæder, er mere svag end stærk.

Konferencen i Aalborg.

Foraarskonferencen i Aalborg tog sin Begyndelse Lørdag den 8. Maj 1915 Kl. 8,25 Aften med et Møde af den kvindelige Hjælpeforening. Tilstede vare Missionspræsident Hans J. Christiansen, Konferencepræsident Peter M. Lundgreen, Konferencens Sekretær Alvin D. Stoker, Grensforstander Erastus P. Petersen samt omrejsende Ældste N. P. Jansen. — Præsidentinden for Hjælpeforeningen, Johanne Petersen, ledede Mødet. Salmen: „Alle Vegne, hvor jeg vanker", blev afsungen. Bøn af Søster Johanne Klitgaard. Salmen: „Nu lyder atter Jesu Bud", blev afsungen, hvorefter et specielt Program blev udført. Præsidentinden Johanne Petersen afgav Beretning for det forløbne Halvaar over Foreningen, som talte 15 Medlemmer. Der havde været afholdt 23 Møder. Af indkomne Penge var der i Halvaaret givet 70 Kr. 20 Øre til de Fattige. Præsident Lundgreen talte opmuntrende til Søstrene. Første Raadgiver, Maren Petersen, og anden Raadgiver, Marie Sørensen, udtalte deres Følelser med Hensyn til Foreningens Virksomhed. Missionspræsidenten talte angaaende den kvindelige Hjælpeforenings Tilstand. Præsident Lundgreen foreslog Foreningens Bestyrelse saaledes: Johanne Petersen, Præsidentinde; Maren Petersen, første Raadgiver; Marie Sørensen, anden Raadgiver; Agnes Gerlach, Sekretær; Petrea Olsen, Kasserer, hvilket enstemmigt godkjendtes. Til Slut blev Salmen: „Se paa Zion, Herrens Værk", afsungen. Takfigelse af Søster Thora Therkildsen.

Søndag Morgen Kl. 10,15 begyndte Søndagsskolens Konference. Salmen: „Da Du styrket fra dit Leje", blev afsungen. Bøn af Broder N. C. Mortensen. Salmen: „Der er Skjønhed her paa Jord". Præsident Lundgreen bød Alle velkommen og overgav derpaa Ledelsen til Søndagsskolens Forstander, Holger Jørgensen. Et velvalgt Program blev udført, der beviste, med hvilken Interesse Alle havde deltaget i Søndagsskole-Undervisningen. Præsident Lundgreen foreslog Skolens Bestyrelse saaledes: Holger Jørgensen, Forstander; Valdemar Gerlach, første Raadgiver; N. P. Klitgaard, anden Raadgiver; Henny Madsen, Sekretær. Præsident Lundgreen udtalte sin Tilfredshed med det, der var bleven udført i Søndagsskolen. Missionspræsident Christiansen rettede nogle Spørgsmaal til Børnene og opmuntrede dem til aldrig at glemme at bede til Gud, som hører vore Bønner, naar de komme fra et troende Hjerte. Søndagsskole-Konferencen sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „God og venlig altid vær", og Takfigelse af Br. N. P. Klitgaard.

Konferencemødet Søndag Eftermiddag Kl. 2. Præsident Lundgreen ledede Mødet. Salmen: „Du, som dadler og fordømmer", blev sungen. Bøn af Br. A. J. Kemper fra Brønderslev. Salmen: „Kom I, som har gjort Pagt", blev sungen, hvorefter Br. Emil Ger-

lachs Barn blev velsignet af Præsident Hans J. Christiansen. Ældste Erastus P. Petersen udtalte, at Jesu Kristi Kirke var bygget paa Aabenbarelsens Klippe. Ældste Alvin D. Støker opmuntrede Søskende til at opfylde deres Pligter, saa at de kunde være beredte til at møde vor Frelser, naar han kommer til Jorden igjen. Koret sang: „Mon hjemme i Dalen jeg savnes". Præsident Peter M. Lundgreen talte om de store Ødelæggelser som et Tidernes Tegn. Missionspræsident Hans J. Christiansen talte om, hvorledes den af Kristus i forrige Dage organiserede Kirke omsider var bleven fuldstændig opløst, men at det sande Evangelium atter var gjengivet til Jorden i disse de sidste Dage.

Missionspræsidenten foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Bønner, og Præsident Lundgreen foreslog de lokale Forstandere, nemlig: Ældste Erastus P. Petersen i Aalborg Gren og Niels S. Petersen i Frederikshavn. Alle Forslagene bleve vedtagne ved Haandsoprækning. Til Slut sang Koret: „Fuld af Gjerning er min Dag". Taksigelse af Broder Holger Jørgensen.

Mødet Søndag Aften Kl. 7. Salmen: „Fryd Dig, o Jord", blev affungen. Bøn af Br. Ejnar Nielsen fra Esbjerg. Koret sang: „Hellige Toner". Ældste N. P. Jansen talte om Joseph Smith og beviste, at han i Henhold til Bibelens Lærdomme maatte være en sand Guds Profet. „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige" er det eneste Kirkesamfund, der er organiseret lig Kirken i forrige Dage. Til Afvexling sang Koret en stemningsfuld Sang. Præsident Lundgreen talte vedrørende visse af Skriftens Profetier og sagde, at Evangeliet, som er gjengivet, skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk. Han forklarede, hvorledes Joseph Smith oversatte Skriften paa Guldpladerne, og talte om Indianernes Oprindelse, hvorom der findes Beretning i Mormons Bog. Koret sang: „Hvad var skuet ud i Himlen". Missionspræsident Christiansen talte om Evangeliets Uforanderlighed; Intet maa tages fra eller lægges til det eneste sande Evangelium. Som Sidste-Dages Hellige tro vi ikke alene paa Bibelen, men vi tro, at Gud atter har aabenbaret sin Villie til sine Børn paa Jorden. Han aabenbarer sine Hemmeligheder til sine Tjenere, Profeterne. Taleren fremdrog Skriftens Lære angaaende Frafaldet og Evangeliets Gjengivelse. Han nedbad sluttelig Guds Fred over Alle. Koret sang: „Lad ej dit Hjerte tvivle". Taksigelse af Br. H. V. Gerlach.

Ungdomsforeningens Konference Mandag Aften Kl. 8. Foreningens Præsident, H. V. Gerlach, ledede Mødet. Salmen: „Nu Efraims Vægter synger", blev sungen. Bøn af Ældste Erastus P. Petersen. Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde", blev sungen, hvorefter et udmærket Program blev udført. Broder Gerlach gav Rapport over Ungdomsforeningen i det forløbne Halvaar. Præsident Peter M. Lundgreen foreslog Foreningens Bestyrelse til Opholdelse som følger:

H. V. Gerlach, Præsident; Johanne Klitgaard, første Raadgiver; Jens C. Olsen, anden Raadgiver; Jensine Johansen, Sekretær. Præsident Lundgreen talte angaaende Nytten af de unge Mænds og Kvinders Forening. Missionspræsident Christiansen talte om Ægteskabet, som, hvis det indgaas efter Guds Love, ikke alene skal vare til Døden, men i al Evighed. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Fryder Eder, Zions Sønner", og Taksigelse af Ældste N. P. Jansen.

Grensmødet Tirsdag Aften Kl. 8. Forstander Erastus P. Petersen præsiderede. Salmen: „Fader vor i Himlen", blev sungen. Bøn af Br. Jørgen Rasmussen. „Led os frem, o Gud, vor Fader", blev sungen. Ældste Erastus P. Petersen aflagde Rapport over sit Arbejde som Forstander i Aalborg Gren. Konferencens Præsident, Peter M. Lundgreen, aflagde Rapport over Aalborg Konference, og Regnskabet blev fremlagt. Det foreslogs at opholde Ældste E. P. Petersen som Forstander, Valdemar Gerlach som Sangleder, Eugenia Madsen som Organist og Katrine Thomsen som assisterende Organist. Til Afvexling blev Sangen: „Se paa Zion, Herrens Værk", sungen. Missionspræsident H. J. Christiansen omtalte sin Missionsvirksomhed i Danmark og Norge. Han udtalte sig rosende om de forskjellige Foreningers evangeliske Virksomhed og opmuntrede Søskende til at fortsætte det gode Arbejde. Mødet sluttede med Afsyngelse af Salmen: „Blæs sagte, I Storme", og Taksigelse af Ældste Alvin D. Stoker.

Efter Mødet afholdtes en Afskedsfest under Ledelse af den kvindelige Hjælpeforening.

Thora Therkildsen, Skriver ved Møderne.

Alvin D. Stoker, Konferencens Sekretær.

— Hvis de Hellige kunde se Tingene i deres rette Lys, naar de blive kaldte til at gjennemgaa Prøvelser i Livet, lide Piner og gjøre Ofrelser, da vilde de erkjende, at disse Livets Tilskikkelser bringe med sig de største Livets Velsignelser, som kunne blive tildelt dem.

Hvis vi kun kjendte sande Principper, sande Livslove og sande Fornøjelser og ikke kjendte det Modsatte, kunde vi i Virkeligheden ikke realisere disse Livets sande Goder som saadanne og føle os lykkelige. Vi kunde, ligesom den blinde Mand med aabne Øjne, ikke skjelne mellem Lys og Mørke. Det er nødvendigt at kjende Livets Skyggesider og det Onde i Livet for at kunne værdsætte Lyset, naar det skinner os i Møde, og værdsætte det Gode. Hvis vi ikke have smagt det Bitre, kunne vi ikke værdsætte det Søde. At kjende Modsætningerne er nødvendigt for at kunne hige fremad mod det Gode og Fuldkomne.

Brigham Young.

„Stol paa Herren, da er Hjertet altid let."

I disse vanskelige og kummerfulde Dage er det godt for os Dødelige at have en sand Ven, en, som vi kunne henvende os til om Hjælp til at bære den Byrde, som det er falbet i vor Lod at bære. En saadan Ven have vi i Ham, vi tilbede som vor Fader, der er fuld af Naade, Barmhjertighed og Kjærlighed til sine jordiske Børn. Til Ham kunne vi tale fra Alteret i den hjemlige Vraa, hvad enten den er fattig eller fin; thi hos ham er der ingen „Persons Anseelse". Mine Tanker dvæle stadig hos Eder, kjære Søskende, som bo i denne udstrakte Mission, hvor saa lille et Antal af Herrens sande Tjenere, udsendte fra Zion, nu findes, og det er med et beklemt Hjerte, jeg tænker paa Eders ensomme og adspredte Stilling, hvorfor jeg i al broderlig Kjærlighed henvender mig til Eder gjennem vor Talsmand „Stjernen", som jeg veed ofte er kommen til de Helliges Hjem som en trøstende Engel. Jeg skriver ikke til Eder, fordi jeg tænker, at I „ikke kjende Sandheden, men fordi jeg veed, I kjende den", og for at opmuntre Eder til Trofasthed under den Kamp, som I frivillig have paataget Eder at kæmpe for Sandhedens herlige Sag. Jesus sagde: „Dersom Nogen vil gjøre hans (Faderens) Villie, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv." Jeg tror, Søskende, at de fleste af Eder have gjort dette, og at I derfor kunne bevidne for Eders Venner, at I have Sandheden, som har frigjort Eder. Det er muligvis ikke paa Grund af et eller andet stort Tegn, som I have set, at I vide dette, men formedelst en Tilkjendegivelse, som er endnu større og sikrere, nemlig den Helligaands stille Hvisken i Eders Hjerter; ved det Lys, som oplyser Forstanden og bevirker, at alle Sjælens Evner blive skjærpede. Herren siger: „Du skal annamme Kundskab om, hvad Du begjærer i Tro med et oprigtigt Hjerte . . . Ja, se, jeg vil tale til Dig i din Sjæl og i dit Hjerte ved den Helligaand, der skal komme over Dig og bo i dit Hjerte. Nu se, dette er Aabenbarelsens Aand." „Forlad Dig paa den Aand, der leder til at gjøre Godt, ja, til at handle redeligt, at vandre ydmygt, at dømme med Retfærdighed, thi dette er min Aand . . . Dersom I søge den Rigdom, som det er Faderens Villie at give Eder, skulle I blive de rigeste af alle Folk; thi I skulle faa Evighedens Rigdomme, og det maa ubetinget faa være, at paa mig beror det at give Jordens Rigdomme; men vogter Eder for Stolthed." „Tragt ikke efter Rigdom, men Visdom, og se, Guds Hemmeligheder skulle udfoldes for Dig, og da skal Du blive rig; se, den, der har det evige Liv, er rig."

Disse ere Herrens Forjættelser til sine Børn; og for at de Hellige maa kunne nyde disse herlige Gaver, skriver jeg disse Linier for at opmuntre Eder og minde Eder om Apostelens Ord: „Hold fast ved det, Du har, at Ingen skal tage din Krone." Fremdeles vor Frelsers egne Ord: „Den, som sejrer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne, ligesom jeg har sejret og sidder hos min Fader paa hans Throne." Lader os alle erindre, at dette Liv er en Skole, hvor vi skulle uddannes til at møde Gud; men i denne Skoletid maa vi ikke forvente at plukke Roser hele vort Liv, uden at vi ogsaa ville faa at føle de skarpe, gjennemtrængende Torne, der ofte foraarsage store Lidelser. Nogle af Fortidens store og ædle Mænd kunne tjene os som Exempel, hvad Prøver og Lidelser angaa, idet de, trods alle Hindringer, dog tilsidst have sejret og modtaget deres Løn, endog her i dette Liv. Om Job siges der, at han var en „oprigtig og retskaffen Mand; han frygtede Gud og veg fra det Onde". Uagtet dette tillod Herren dog, at han blev prøvet meget haardt; og i sine Lidelser fremkaldte han i Erindringen, hvad han havde gjort for sine Medmennesker, idet han siger: „Jeg reddede den Fattige, som skreg, og den Faderløse, som ingen Hjælper havde. Jeg var den Blindes Øje og var den Lammes Fod. Jeg var de Fattiges Fader, og den mig Ubekjendtes Retssag undersøgte jeg. Jeg smilte til dem, der vare mistrøstige; og de bragte ikke mit Ansigts Lys til at svinde." Denne ædle Mand udbrød dog i sin Klage: „Hvorfor døde jeg ikke fra Moders Liv af? Hvorfor udkom jeg af Moders Skjød og opgav ikke strax Aanden?" Der er muligvis Tider i Menneskets Liv, hvor Prøverne synes som uudholdelige, og det synes, som om vore Venner have forladt os, og som om Alt i Livet gaar os imod; ja, det kan maaske for Nogle endog synes, som om Herren ikke strax hører vore Bønner; men vi ere ligesom det lille Barn, der skal begynde at gaa ene: naar det har sluppet sin Moders Haand, bliver det betaget af Angstelse og falder. Der findes muligvis Stunder i Livet, hvor Guds Aand til en vis Grad forlader Mennesket, og Livet bliver mindre lyst ved, at Modgangens Storme faa Lov at slaa an imod vor Bolig. Det kan hænde, at Prøvelsernes tunge Slag ramme mange af de Hellige, derimellem gode, trofaste Ældster, som „have kæmpet trofast under Sandhedens Banner; som have undervist mange og have styrket de trætte Hænder; hvis Ord have oprejst den Faldne og styrket de bøjede Knæ"; „men naar Prøven kommer til Dig, da kjedes Du derved; det rammer Dig, og Du forfærdes!" Og med Sandhed kan der da spørges: „Var ikke din Gudsfrygt dit Haab og dine Vejes Renhed din Fortrøstning?" Jo, saa var det, men vi ere endnu som Børn, der glemme, at vi ere i Skoletiden, hvor vi for at naa frem til Fuldkommenhedens Maal behøve Revselse; og vi glemme maaske, at „hvem Herren elsker, den revser han; og han tugter følelig hver Søn, som han antager sig". „Men al Revselse synes, me-

dens den er nærværende, ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse; men siden giver den igjen dem, som derved ere øvede, Retfærdighedens salige Frugt. Derfor retter de slappe Hænder og de afmægtige Knæ og gjører sikre Trin med Eders Fødder, at ikke det Halte skal drages mere af Lave, men snarere helbredes. Stræber efter Fred med hver Mand og efter Helligheds, uden hvilken Ingen skal se Herren."

Værer tapre i Jesu Vidnesbyrd, kjære Søskende, thi en Glædens Dag kommer for den, som taalmodig lider Fristelse. Igjennem den tunge, tætte Sky skimtes allerede Frihedens Sol med Lægedom under sine Vinger; „og I skulle gaa ud og springe som Kalve fra Fedestalden". Hvis vi stedse stole paa Herren, saavel i Modgangens som i Medgangens Dage, vil Hjertet altid være let.

Hans J. Christiansen.

Bekjendtgjørelse.

Vor Opmærksomhed har været henledt paa de forskjellige Maader, paa hvilke Navneordet Melchizedek bliver stavet (som f. Exempel: Melchisedek, Melchizedec, Melchisedec, etc.), og paa vor Anmodning har Dr. James E. Talmage foretaget en kritisk Undersøgelse med Hensyn til den bedste Skrivemaade af Ordet fra et bibelsk og philologisk Standpunkt. I Overensstemmelse med Ældste Talmage's Rapport og vor egen Opfattelse har Præsidentskabets og Apostlernes Raad bestemt, at Navneordet og det deraf udledte Tillægsord, som betegner det højeste Præstedømme, bliver stavet MELCHIZEDEK (som Ordet er stavet i det gamle Testamente og Mormons Bog) i alle Publikationer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Joseph F. Smith,
Anthon H. Lund,
Charles W. Penrose,
Kirkens øverste Præsidentskab.

Bekjendtgjørelse for Embedsmænd og Sekretærer i den skandinaviske Mission.

I Henhold til ovenstaaende Bekjendtgjørelse af Kirkens første Præsidentskab anmodes alle Missionærer, Sekretærer og hvemsomhelst, der har med kirkelig Protokollering at gjøre, om at skrive Navneordet Melchizedek som angivet og det deraf udledte Tillægsord overensstemmende dermed.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Missionsnyheder.

Forflyttelse. Ældste M. A. Faldmo, der siden sin Ankomst til Norge for kort Tid siden har virket som Missionær i Bergens Konference, er forflyttet til Trondhjems Konference.

Pavedømmets ugrundede Krav.

Af J. M. Sjødahl.

Bergens „Annonce-Tidende" for den 27. og 28. Maj og den 5. og 6. Juni d. A. indeholder en Række Artikler angaaende Pavedømmets Krav paa apostolisk Oprindelse og Myndighed. Forfatteren undertegner sig „En Katholik", og hans Indlæg er et Svar til visse Paastande af en Hr. O. J. O. Røst, og særlig til den Paastand, at det ikke kan bevises, at Petrus nogensinde var i Rom.

„En Katholik" indrømmer, at det ikke kan bevises af Bibelen, men det generer ham ikke; thi der er, siger han, mange Sandheder, som ikke kunne bevises af den hellige Skrift, og han nævner blandt andre Barnedaaben og Søndagens Helligholdelse. Men dette Forsøg paa at parere et dødeligt Stød er mislykket; thi Spørgsmaalet er ikke, om det kan bevises af Bibelen, at Petrus aldrig var i Rom, men om der er Skriftsteder, som ikke godt kunne forliges med Romerkirkens Paastand, ligesom der er mange Skriftsteder, som gjøre det umuligt at antage Barnedaaben som en guddommelig Anordning.

Det er en ubestridelig Sandhed, at det ikke kan bevises, at Petrus var i Rom, men Traditionen siger, at han led Martyrdøden der, og dette er ikke usandsynligt, selv om de historiske Beviser ikke ere afgjørende. Vi kunne meget gjerne indrømme, at Petrus hen imod Slutningen af sit Liv kom til Rom, eller at han blev ført derhen for at lide Martyrdøden; men den romerske Kirkes Paastand gaar meget længere. Katholikerne paastaa, at Petrus kom til Rom Aar 42, og at han grundede Kirken der og var dens Biskop til sin Død, Aar 67, saa at han boede og virkede der i fem og tyve Aar som Romerkirkens første Biskop eller Pave. Denne Paastand er det, som staar i Strid baade med Skriften og Traditionen, og dog ere Katholikerne nødte til at fastholde denne kolossale Forfalskning af Historien, hvis de ikke ville give Slip paa deres Lære om apostolisk Successsion og Myndighed. Lad os da se, om der er nogen Mulighed for den katholske Opfattelses Rigtighed.

1. Paulus skrev sit Brev til den romerske Menighed Aar 58. Den Gang skulde altsaa Petrus have været i Rom i 16 Aar, og dog sendte Paulus ham ikke saa meget som en Hilsen, endskjøndt han sendte Hilsen til mange af de Hellige. Han nævnede ikke en Gang Petrus, uagtet denne, som Kirkens Biskop eller Pave, burde have været først i hans Tanker. Paulus skrev Romerbrevet med dets Lærdomme, fordi de Hellige i Rom trængte til en Apostels Vejledning, og dette beviser, at der den Gang ikke var nogen Apostel i Rom. Senere skrev jo ogsaa Paulus flere Breve fra Rom, men han nævner ikke et Ord om Petrus eller hans Virksomhed der. Det andet Brev til Timotheus, som var skrevet Aar 67, det selvsamme Aar, i hvilket Petrus skal have lidt

Martyrdøden, indeholder ikke et Ord om Petrus. Tværtimod! Paulus siger, at Alle havde forladt ham, og at Lukas var den eneste, som var hos ham. Saadanne Skriftsteder bevise, at Petrus ikke var Romerkirkens Grundlægger og Biskop.

2. Irenæus, som levede i det 2. Aarhundrede, siger, at Linus var den første Biskop i Rom, Anacletus den anden og Clemens den tredie. Dette er, hvad Irenæus siger: „Da det vilde være for langt at opregne Successionen i alle Kirkerne, ville vi kun hentyde til den største og ældste Kirke, som er vel bekjendt af Alle, og som blev grundlagt og stadfæstet af de allerherligste Apostler, Petrus og Paulus..... Da de salige Apostler havde grundet Kirken og sat den i Orden, gave de Bispedømmet til Linus til Kirkens Betjening. Hans Efterfølger var Anacletus; efter ham kom Clemens, den tredie fra Apostlerne."

Det fremgaar klarlig af dette, at Irenæus ikke havde nogen Anelse om, at Petrus var den første Biskop i Rom; thi Linus var ifølge ham den første. Kirken i Rom skyldte, ligesom alle de andre Kirker, til en vis Grad Petrus sin Tilværelse; thi blandt dem, som annammede Evangeliet i Jerusalem paa Pintsedagen, var ogsaa en Del Rejsende fra Rom, og det er rimeligt, at enkelte Mænd blandt dem ordineredes og dannede en Menighed, da de kom hjem. Paulus skrev til denne Menighed, besøgte den og ordnede dens Anliggender, og det er meget rimeligt, at Petrus, hvis han senere kom til Rom for at dø der tillige med Paulus, ordinerede Linus til Biskop, men Katholikerne paastaa, at Petrus selv var Biskop, endskjøndt Irenæus kun siger, at Petrus og Paulus indsatte Linus til Biskop. De forstaa ikke, at der er en væsentlig Forskjel paa en Apostels og en Biskops Embede. Det er sandt nok, at Apostlerne i Begyndelsen forvaltede baade de aandelige og de timelige Anliggender, men da Menigheden voxede til, blev dette vanskeligt, og Apostlerne fremsatte da det Forslag i Jerusalem, at der skulde ansættes syv Mænd til at varetage de timelige Ting. Dette Forslag antoges, og Kirken i Jerusalem blev da delt i syv Sogne med en Biskop i hvert Sogn. (Apostl. Gjerninger, 6. Kap.) Apostlerne sagde: „Det sømmer sig ikke, at vi skulle tjene ved Bordene." Her er altsaa Forskjellen paa en Apostels og en Biskops Embede. Petrus var ikke en Biskop, men en Apostel og havde som saadan Tilsyn med hele Kirken.

3. Paven kan umulig være Petri Efterfølger. Den katholske Kirke har ingen Apostler og altsaa ingen Efterfølgere af Petrus.

Petrus var paa Pintsedagen den første til at forkynde Frelsens Evangelium, og den første til at forkynde det til Hedningerne. I den Forstand var han Kirkens ledende Apostel. Han præsiderede i Apostlernes Raad og i Kirkens Konferencer. Men som ledende Apostel har han ingen Efterfølger blandt Romerkirkens Paver.

4. Først i det tredie Aarhundrede fremkom den romerske Biskop

Stefanus med den Paastand, at han var Petri Efterfølger. Han laa i Strid med Cyprianus, Biskoppen i Karthago, og Firmilianus, Biskoppen i Kappadocien, og da han ikke kunde forsvare sig paa nogen anden Maade, sagde han, at han var Petri Efterfølger og sad paa Petri Stol; men Firmilianus svarede simpelt hen, at han var „værre end alle Kjættere". I større Ære holdt de ham ikke.

I det tredie Aarhundrede holdtes der et Kirkemøde i Karthago, hvor 87 Biskopper vare tilstede. Cyprianus, som præsiderede, sagde blandt andet med særlig Hentydning til den romerske Biskops Krav paa Myndighed: „Ingen af os sætter sig op som en Biskop over Biskopperne eller tvinger sine Embedsbrødre til Lydighed ved Tyranni eller Skræmsel; thi hver Biskop har Frihed og Evne til at bruge sin egen Forstand og kan ikke dømmes af en anden eller dømme en anden. Lader os vente, til han dømmer, som er Alles Herre, Jesus Kristus, og som ene og alene har Magt til at forfremme os i Kirkens Styrelse og at bedømme vort Levnet." Det er saaledes klart, at Kirken ikke i det tredie Aarhundrede anerkjendte den romerske Biskop som Petri Efterfølger i nogen anden Betydning, end alle andre Biskopper vare det eller sagdes at være det. Romerkirkens Krav for Pavedømmet forsvinder derfor, hvad enten vi det i Skriftens eller i Historiens Lys.

Men et af de stærkeste Beviser, som Katholikerne have for Petri Primat, er Matth. 16 : 18: „Du er Petrus", etc.

Sagen er dog, at vor Herre og Frelser ikke siger, at han skal bygge sin Kirke paa Petrus, men paa Klippen, og den Klippe er den aabenbarede Sandhed, at Jesus er Guds Søn. Se, det er Klippen, hvorpaa Kirken er bygget. Dette er Augustini Mening, og Augustinus burde vel være Autoritet i den katholske Kirke. Han henpeger paa Forskjellen mellem „Petros" og „Petra" (Klippe) og siger: „Du er Petrus, og paa denne Klippe, som Du har bekjendt, sigende: „Du er Kristus, den levende Guds Søn", vil jeg bygge min Kirke, det vil sige, paa mig selv. Jeg vil bygge Dig paa mig, ikke mig paa Dig." Den katholske Kirke er nødt til at forkaste denne store Kirkefaders Skriftfortolkning for at kunne bevise, at Paven er Petri Efterfølger. Den er nødt til at forkaste endogsaa Pave Gregorius den Store, som siger: „Guds Søn er den Klippe, som Petrus fik sit Navn fra, og paa hvilken han sagde, at han vilde bygge sin Kirke."

Vi nægte ikke, at det er muligt, eller endogsaa sandsynligt, at Petrus døde i Rom, selv om det ikke kan bevises med Sikkerhed. Men vi nægte, at Petrus nogensinde var Biskop i Rom, og at Paven er hans Efterfølger i Embedet. Kirken afskaffedes gradvis ved Forandringen af Lærdommene og Sakramenterne og ved Indførelsen af en ny og fremmed Kirkeregjering, og vi paastaa, at denne Forandring var saa omfattende, at da Bonifacius Aar 607 erholdt efter Phocas' Aner-

kjendelse af Roms Overhøjhed, var Frafaldet fuldkomment, og Verden var moden for Antikrists Regjering. Vi tro, at denne Regjering vedvarede, indtil Kirken atter oprettedes ved Profeten Joseph Smith.

Ubegrændset Magt.

(Frit efter George Matthew Adams.)

Hvad der giver Dig Magt, er Villie. Hvis din Villie bliver træt eller søvnig, og den taber sine skarpe Gjennembrudsknive, er din Magt ved at visne. Din Villie betegner, hvad Nytte Du kan gjøre, og er et Udtryk for din Indflydelse i samme Grad, som din Villie er stærk og virksom. Hvis Du ønsker at udvide din Magt for hver Dag, der gaar, maa Du ikke lægge Tømme paa din Villie, men virke i fuld Harmoni med din Villie — aldrig imod din Villie, undtagen Du føler, at Du vil det Onde. Mange Mennesker dø, ikke fordi Villiekraften ikke har en udmærket Maskine — et sjæleligt og fysisk sundt Legeme — at virke ved, at operere igjennem, at slaa de drabelige Livsslag med, men simpelt hen som Følge af, at disse Mennesker ere for dovne til at anvende den tilstedeværende Virkekraft, som i Ordets strengeste Betydning ikke bliver „Villiekraft", førend den bruges, og ikke fører til nævneværdige Sejre, førend den bliver benyttet paa planmæssig Maade og i sin fulde Intensitet. Vi behøve ikke at være bange for, at Hjernecellerne ikke kunne taale, at der gives vor „Virkekraft" frit Spillerum for at opnaa de bedst mulige Resultater; thi „Naturen restaurerer sig selv", og skjønt enhver Tankeoperation maaske ødelægger Tusinder af Hjerneceller, saa indsætter Naturen lige saa hurtigt ny og bedre! Skaberen ønsker bevislig, at „naar vi gjøre det Gode", vi da skulle sætte Kraft paa „og ikke blive trætte"; „thi vi skulle og høste i sin Tid, saafremt vi ikke forsage".

Udtalelser af Præsident Joseph F. Smith.

Gud er den største „Krigsherre" af Alle, og efter ham kommer hans Søn Jesus Kristus, og de føre Krig mod „Ondskabens aandelige Hære under Himmelen" for at frelse Menneskenes Sjæle.

Kun Sandheden vil sejre; og hvad Krigene i Verden angaa, ønske vi ikke alene at se Fredstilstande indført blandt Menneskene, men ogsaa retfærdige Tilstande. Vi ønske først og fremmest at se Samfundet bygget paa Sandhedens Grundvold. Vi ville aldrig blive i Stand til at have Fredstilstande paa Jorden, før Menneskene have drukket af Sandhedens og Retfærdighedens evige Kildevæld ved at modtage Herrens aabenbarede Ord til dem og adlyde Evangeliets Principper.

Dødsfald.

Ældste Søren Petersen døde i sit Hjem i Ephraim den 21. Maj efter flere Ugers Sygeleje. Begravelsen fandt Sted fra Tabernaklet. En talrig Skare var tilstede for at vise sin Kjærlighed og Agtelse for den Hensovede. Den Afdøde efterlader sig Hustru og 7 Børn, nemlig 5 Sønner og 2 Døtre samt 21 Børnebørn.

Br. Petersen blev født den 24. Novbr. 1840 i Nøttrup pr. Vejle, Danmark. Han blev døbt den 24. Septbr. 1865. I Vinteren 1866 og 67 arbejdede han som en nidkjær Missionær i Fredericia Konference og emigrerede til Utah den følgende Sommer. Han kjørte med Oxebefordring over Sletterne. Hans Hjem har siden hans Ankomst til Utah været i Ephraim, hvor han har beklædt flere ansvarsfulde kirkelige Embeder. I Aarene 1882 til 84 udførte han en Mission i sit Fødeland. Siden 1901 har han virket som Præsident for den skandinaviske Organisation i Ephraim.

— Br. Emanuel Solberg Olausen døde den 4. Juni i sit Hjem i Winder Ward, nær Salt Lake City. Han var født i 1828 og kom til Utah i 1882. Han efterlader sig Hustru, 3 Døtre, 2 Sønner og flere Børnebørn. Hans Søn Carl har for ikke længe siden udført en Mission i Norge. „Bikuben".

— James Jensen fra Garland døde Kl. 6 Mandag Morgen den 24. Maj i Whitlok.

Br. Jensen blev født i Mantua 1874. Han var højt agtet og elsket af alle, som kjendte ham. Han var første Raadgiver til Biskoppen i Garland Ward og Medlem af Byraadet. For nogle Aar siden udførte han en Mission til Danmark og præsiderede over Aalborg Konference. Br. Jensen efterlader sig Hustru og flere Børn, af hvilke den mindste var 10 Dage gammel den Dag, han døde. Begravelsen fandt Sted fra Bear River Stavs Tabernakel Onsdag den 26. Maj.

— Søster Elisabeth A. Snow, Enke efter Apostel Erastus Snow, som bragte Evangeliet til Skandinavien i 1850, døde stille og rolig i Salt Lake City den 12. Juni, 84 Aar gl. „Bikuben".

Indhold:

Tale af Præsident Anthon H. Lund 209
Tankesprog 213, 216
Konferencen i Aalborg 214
Redaktionelt:
„Stol paa Herren, da er Hjertet altid let" 217
Bekjendtgjørelse 219
Missionsnyheder 219
Pavedømmets ugrundede Krav ... 220
Ubegrændset Magt 223
Udtalelser af Præsident Joseph F. Smith 223
Dødsfald 224

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn K.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)